

CAPÍTOL 7

En Llorenç es va deixar portar pel seu temperament i la seva joventut, no va poder reprimir més aquell desig tan intens, i quan la Camil·la va deixar els pinzells i la paleta, la va agafar d'una revolada i l'estrenyé fortament contra el seu cos en una abraçada potent.

La Camil·la, trasbalsada, de primer es va pensar que en Llorenç li estava fent una mostra de gratitud i no va gosar dir res, però quan li va començar a baixar les calces, i la va aixecar a pes de braços contra la paret, va voler cridar. Però en Llorenç li va tancar la boca amb la seva mentre la violava de manera molt ràpida, excitat com estava.

Quan va haver acabat, es va vestir en un tres i no res, i es feu fonedís amb molta pressa, sense badar boca, deixant a la Camil·la asseguda a terra, com llençada després de fer-ne ús, desfeta. No va gosar ni mirar-la, i va fugir cames ajudeu-me.

Semblava espantat, després va prendre consciència del que havia fet, fruit d'una força que no va saber refrenar, d'una foguerada irresistible, animal, salvatge, primitiva.

Va fer via cap a casa seva i, en arribar, li va fer un petó a la Nati, cosa que no feia mai. A ella li va agradar el gest, però no el va acabar d'entendre, el va veure estrany, però no en va fer cas.

La Camil·la es va quedar allà compungida i avergonyida, se sentia culpable d'haver propiciat aquell encontre i no sabia com reaccionar.

Mecànicament, va agafar els pinzells per netejar-los, sense esma, semblava que la vida ja no tenia sentit per a ella, aquell quadre en el qual havia posat tanta il·lusió ara li feia fàstic.

Es va anar a rentar al safareig, se sentia bruta i l'aigua fresca li va anar prou bé.

A la seva mare no li va estranyar, feia molta calor i calia refrescar-se. Havia sentit marxar en Llorenç i sabia que la Camil·la ja havia acabat la sessió de pintura i aviat baixaria a sopar.

Un cop asseguda a taula, els seus pares ja van veure que la Camil·la que s'asseia allà no era la Camil·la de sempre. No tenia gana, i no els va explicar res de la marxa del quadre, com feia cada dia enriolada. No van trigar a sorgir les preguntes.

—Què tens Camil·la, que no et trobes bé?

Aquesta pregunta va actuar com a detonant per fer saltar l'espurna que faltava, la tensió acumulada havia crescut tant que ja no la podia suportar més i va esclatar.

Va començar a plorar amb grans sanglots, tapant-se la cara amb les mans, avergonyida, desolada.

Els pares, trasbalsats, no podien sospitar el que havia passat aquell capvespre a la galeria. Van pensar que potser no es veia capaç de continuar amb la pintura del quadre i van intentar consolar-la.

—No t'ho prenguis així, Camil·la. Avui és tard i estàs cansada. Ja veuràs com demà al matí ho veuràs tot d'una altra manera. Ara el que has de fer és descansar.

La Camil·la no es va atrevir a dir la veritat, la por que la culpabilitzessin com ella es culpabilitzava i la vergonya li ho van impedir.

Com podia explicar que l'home de la seva cosina, la filla del seu estimat oncle Joan, a qui ella havia demanat que es despullés per pintar-lo, l'havia agredit?

Qui es creuria que no havia estat ella qui el buscava, i que en Llorenç no havia fet res més que el que ella li demanava a crits?

Per què havia fet marxar a la Caterina si no era amb l'obscur desig de quedar-se sola amb en Llorenç?

I a més, no havia estat ella qui li va proposar de fer-se passar per l'autor de l'obra?

No era això una manera clara d'intentar un apropament?

Tots aquests pensaments li van rondar pel cap tota la nit, sense veure cap solució, fins que finalment la son la va vèncer.

Abans de la violació, la Camil·la ja havia quedat amb en Llorenç per a l'endemà i l'endemà ja havia arribat.

Com que havia de venir al capvespre, tenia tot el dia per rumiar.

Què li diria en Llorenç? Faria com si no hagués passat res? Es disculparia?

Com l'hauria de rebre ella? Havia de continuar el quadre? Ho havia d'explicar tot?

En ben dinat, els nervis es van començar a apoderar de la Camil·la, a mesura que el rellotge s'acostava a les sis, la suor se li accentuava, el cor se li accelerava i les ganes de pintar desapareixien.

Arribada l'hora, van passar deu minuts i en Llorenç, que sempre havia sigut molt puntual, no apareixia.

La Camil·la es neguitejava, però a mesura que passava el temps sense que arribés, es va anar tranquil·litzant.

A les set va donar per finalitzada l'espera.

Què havia passat?

S'havia penedit del seu acte i no s'atrevia a donar la cara, avergonyit?

Potser volia esperar uns dies per demanar-li perdó?

Aquests pensaments la van calmar, però estava ella en situació d'atorgar-li el perdó?

Potser el podria perdonar si realment el veia penedit, però el que no podria fer mai és oblidar.

Si en Llorenç no tornava més, acovardit, què faria amb el quadre?

Quina explicació donaria al Bisbat?

Sense trobar resposta a tantes preguntes, se'n va anar al llit neguitosa, disposada a passar una altra nit en la qual li tornaria a costar agafar el son.

Però l'endemà, en Llorenç va comparèixer puntual a les sis.

Havia esperat un dia sencer per posar més nerviosa la Camil·la, per tenir-la més fluixa, més a la seva mercè.

La Camil·la, en veure'l, va tenir una sensació estranya, entre odi i pena, entre fàstic i condol.

—Camil·la, hem de parlar.

—I tant que hem de parlar, el que em vas fer és imperdonable.

La Camil·la esperava un penediment, unes paraules difícils de dir per un home cepat i fort, masculí i viril, unes paraules demanant perdó d'una manera delicada, esperava trobar una ànima dins d'aquell grapat de músculs.

El que no s'esperava és la supèrbia d'un fatxenda acostumat a sortir-se sempre amb la seva.

—Mira Camil·la, pren-t'ho com vulguis, però si busques, trobes, i això és el que has fet amb mi. Ara et convé tenir la boca ben tancada perquè tens les de perdre.

La volia fer sentir culpable, tal com ella pensava.

En Llorenç li va dir que havia sigut ella qui l'havia anat a buscar, per fer-lo despullar davant seu i a casa seva. Era ella qui es vestia de manera provocadora, i ell només va fer el que qualsevol home hauria fet en les mateixes circumstàncies: Satisfereix els seus desitjos, perquè ella era el que buscava des del primer moment. Encara podia estar contenta —va tenir la desvergonya de dir-li—, que ell era un home ben plantat i moltes dones haurien pagat per tenir-lo.

També li va dir que a partir d'aquell moment seria ell qui manaria, que s'oblidés dels diners del premi, que serien per a ell i que no pensava revelar el secret.

Si a ella se li acudia parlar, tothom se'n riuria, i passaria per una mentidera que a més, havia volgut aprofitar-se d'ell, i l'havia ensarronat amb males arts femenines per guanyar-se'l i robar-li els seus mèrits. Les entrevistes i tota la seva representació teatral feta quan se li va atorgar el primer premi jugaven a favor seu, la Camil·la no tenia res a fer, ningú se la creuria i menys sent una dona.

La Camil·la es va quedar de pedra, incapaç d'articular cap paraula. La seva joventut encara no li havia permès veure que el masclisme anava molt més enllà del que li havien ensenyat. Sempre li havien dit que les dones han d'obeir als homes, però no a deixar-se violar. El sexe era massa tabú per parlar-ne.

Llavors en Llorenç, li va donar uns copets a l'esquena fent-se el bon jan i es va començar a treure la roba.

—Vinga, pren els pinzells que el sol va molt de pressa i si no, no acabaràs mai.

La Camil·la, incapaç d'assimilar tot el que havia sentit, no va tenir més opció que marxar. Va sortir de la galeria, va baixar l'escala i se'n va anar carrer avall sense cap rumb concret. Capficada, capcotada, enfurismada i profundament ofesa.

Sense voler-ho, va continuar pels verals habituals i es va trobar amb les noies que venien de brodar.

—Com és que no has vingut avui Camil·la?

—Fas mala cara, que no et trobes bé?

Per esquivar preguntes incòmodes contestà:

—On és la Caterina? Vull parlar amb ella.

—Encara no ha sortit, està acabant una punta. Vindrà de seguida.

Aquella inesperada trobada li va fer veure que no es podia quedar amb aquella brutícia dins seu, o havia de ventilar a algú, i va pensar que la Caterina l'entendria.

De família no especialment religiosa, més per obligació que per devoció, la Caterina se la creuria, n'estava segura. El sexe no era tant tabú per a ella com per a les altres, i els seus pares sempre havien sigut molt respectuosos amb el feminisme.

El pare, advocat de professió, estava acostumat a veure situacions d'abús de poder i solia explicar a taula els casos amb els quals es trobava periòdicament.

La Caterina va sortir al cap d'una estona, i la Camil·la li va fer saber que l'endemà l'esperava a casa seva.

Allà, al mig del carrer no es va atrevir a dir-li res. El tema era massa delicat, havia de tenir temps suficient per explicar amb tota mena de detalls el que havia passat. La Teresa quan les va veure juntes, s'hi va acostar.

—Apa Camil·la, la Caterina ja m'ha explicat que l'has fet posar despullada al costat d'en Llorenç, no et cal una altra figura per allà mig? No saps pas el que m'agradaria.

—La Camil·la es va mirar amb certa estupefacció a la Caterina.

—No cal que ho expliquis a tothom, hi ha molta gent que no entén moltes coses, i tu Teresa, no em pensava pas que fossis així. I no t'ho dic amb negativitat, m'agrada que siguis oberta, simplement no m'ho esperava.

—És que ja estic farta de moltes coses, vas creixent i et vas adonant de moltes coses, que tot és una gran estafa, ens han estat enganyant tota la vida. Per què els homes han de tenir més drets que nosaltres?

La Teresa, malgrat tenir pocs estudis, era una noia intel·ligent i sempre s'ho qüestionava tot.

La Camil·la va intuir llavors que podia ser una bona aliada per desemmascarar en Llorenç i li va dir:

—Vols venir demà tu també a casa amb la Caterina? Us he d'explicar una cosa. La Teresa, pensant que també hi hauria en Llorenç, va accedir sense pensar-ho dues vegades, i se'n van anar carrer avall amb la Caterina xerrant enriolades.